

Svar:

Efter min opfattelse er det rimeligt og forsvareligt, at der åbnes mulighed for en fravigelse af kravet om professionel ledelse, når særlige omstændigheder taler derfor. Som anført i mit svar på spørgsmål 7 vil der udelukkende være behov for anvendelse af denne dispensationsadgang ved et meget lille – og efter den hidtidige udvikling stadig faldende – antal museer, som alle blev statsanerkendt forud for 1976-loven.

Jeg har desuden tillid til, at museumsrådene og statens museumsnavn fortsat vil følge og bistå specielt de små museer, der ikke har faguddannet leder, jfr. mit svar på spørgsmål 12.

Spørgsmål 31:

Ad § 11, stk. 1, nr. 9

»Hvorledes kan et museum for nutidskunst beskrive udstillinger og køb 4 år frem?«

Svar:

Et museum for nutidskunst kan – ligesom et hvilket som helst andet museum – beskrive sin virksomhed, herunder udstillinger og køb 4 år frem.

Museumsplanlægning er som anden moderne planlægning dynamisk.

Planlægning indebærer imidlertid ikke, at et museum skal redegøre for de enkelte værker eller de konkrete udstillinger, som det over 4 år vil købe eller afholde. Det må imidlertid forventes, at museets ledelse over for bestyrelse og tilskudsmyndigheder samt museets kollegiale institutioner er i stand til at angive, hvilke typer, genrer etc. af værker og udstillinger museet må forventes særligt at satse på inden for en tidshorisont på 4 år.

Spørgsmål 52:

»Vil ministeren søge den etnologiske side af museumsarbejdet tilgodeset på linje med arkæologien ved gennem en ændring i forslaget at sikre museerne ret til at foretage undersøgelser, når der sker ting, der i væsentlig grad påvirker de materielle vidnesbyrd om nyere tids kulturhistorie?«

Svar:

Som jeg tidligere har givet udtryk for i mine kommentarer til henvendelsen fra Dansk Kulturhistorisk Museumsforening, vil det være forbundet med meget store vanskeligheder at udforme egentlige beskyttelsesregler for den nyere tids kulturhistorie svarende til de særlige beskyttelsesregler på det arkæologiske område. Dette må ses i sammenhæng med, at det hidtil ikke har vist sig muligt at definere og afgrænse de beskyttelsesinteresser, der her er tale om.

De særlige beskyttelsesbestemmelser på det arkæologiske område bygger dels på en lang tradition her i landet, dels på internationalt anerkendte grundprincipper, som blandt andet er kommet til udtryk i den europæiske konvention af 6. maj 1969 om beskyttelse af den arkæologiske arv, jfr. udvalgets spørgsmål 55.

For en sikring af vidnesbyrd om den nyere tids kulturhistorie findes der ikke den samme tradition og dermed endnu ikke en tilsvarende bred forståelse for, hvor vigtigt det er, at også denne dokumentation bevares for eftertiden. På den baggrund finder jeg, at man i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt kan stille forslag om bestemmelser, der sikrer museerne en i forhold til ejerne retmæssig adgang til at foretage undersøgelser af bevaringsværdige miljøer og elementer fra den nyere tid.

Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at museerne ikke skal tage sig af den etnologiske side af bevaringsarbejdet. Disse opgaver bør søges løst på lige fod med de øvrige dele af museumsvirksomheden, sådan som det rent faktisk også sker i dag i vidt omfang og på grundlag af frivillige aftaler mellem f.eks. en bygnings ejer og det lokale museum.

Det er min opfattelse, at man i disse år bør være specielt opmærksom på betydningen af, at også bevaringsinteresser fra nyere tid sikres, og at man bør tilgodese dette arbejde blandt andet gennem tilskud af museumslovens rådighedssum til gennemførelse af undersøgelser og indsamling af dokumentationsmateriale. I de kommende år bør man endvidere forsøge nærmere at indkredse problemerne og finde frem til anvendelige metoder for så vidt angår bevaringen af bevaringsværdige miljøer og elementer fra nyere tid. Derimod hverken kan eller bør man uden videre søge at overføre de arkæologiske